

NÉT ĐẸP THỜI GIAN

Ngày nào mà chẳng soi gương chẳng nhìn khuôn mặt mình, đã quen từng đường nhăn trên mặt, từng nếp tóc trên đầu thế mà lần này chị Bông nhìn ngắm mình lâu hơn và nỗi buồn từ đâu bỗng kéo về làm như hôm nay chị mới phát hiện ra mình già và xấu...

Cuối tuần rồi chị Bông đi dự một đám cưới con người bạn, gặp lại một ban cũ ngồi chung bàn mà chị Bông ngỡ ngàng vì chị Thúy trẻ trung và xinh đẹp hẳn ra. Thoạt mới nhìn chị Thúy, chị Bông không tin vào mắt mình, tưởng ai xa lạ hoặc mắt mình “có vấn đề” nhìn lộn người.

Mới vài tháng không gặp nhau phép lạ nào mà chị Thúy đi ngược thời gian đến thế, chị trẻ lại đến chục tuổi chứ ít gì.

Sau đó chị chủ nhà đám cưới hé lộ cho chị Bông biết là chị Thúy đã đi thẩm mỹ viện căng da mặt và cắt mí mắt.

Da mặt lão hóa chảy xệ và mắt sụp mí là hai “tên thủ phạm ác ôn” về già của phụ nữ mà bà nào cô nào cũng ghét cay ghét đắng, không mời nó cũng lù lù xuất hiện trên mặt mình như trêu gan chọc tiết mình...

Chị Bông lấy những ngón tay thử nâng làn da hai bên má lên. Ừ nhỉ trông da mặt chị căng hẳn ra, trẻ hẳn ra.

Suốt mấy hôm liền chị Bông đã lên net tìm hiểu về các loại căng da mặt xem kiểu nào giản dị và an toàn nhất.

Căng da mặt kiểu giải phẫu là kiểu xưa nhưng bền lâu được khoảng 10 năm. Bác sĩ thẩm mỹ sẽ lột da mặt ra và hút mỡ chỗ này thêm mỡ chỗ kia rồi kéo căng da mặt về phía mang tai và cắt bớt da thừa trước khi khâu vá lại. Kiểu này công phu và đau lắm chị Bông không dám.

Căng da mặt bằng luồn chỉ hóa học hai bên gò má, những sợi chỉ này sẽ kéo cơ mặt lên cao và giữ độ bền khoảng vài năm. Kiểu này coi bộ nhẹ nhàng hơn.

Thà chịu đau và tốn tiền một lần mà xài hoài cũng đáng. Đằng này kiểu nào cũng có giới hạn thời gian. Không có kiểu căng da mặt nào là vĩnh cửu cả.

Nhưng cuộc sống của mình còn không bảo đảm lâu dài thì mong chi độ bền của sữa sắc đẹp được vĩnh cửu. Chị Bông không đòi hỏi điều này nữa.

Mỗi khi chị Bông nản chí thì hình ảnh chị Thúy trẻ đẹp lại hiện ra như khích lệ, như thách đố chị Bông...

Thời gian thật là tàn nhẫn đã biến đổi những nét mặt chị Bông thuở đôi mươi xinh tươi thành già ngắc vô duyên, ngay cả cái vòng eo thon nhỏ ngày ấy thời gian cũng xía vào làm cho nó to thêm, mập thêm. Chưa hết, mái tóc dày xanh mượt cũng rơi rụng và xác xơ như hàng cây thưa lá cuối mùa Thu.

Xưa nay chị Bông vẫn thích nhan sắc tự nhiên, có sao để vậy, trời cho bao nhiêu thì hưởng bấy nhiêu, nhưng nhìn khuôn mặt với má hóp, với những vết nhăn nơi khóe mắt khóe môi và so sánh với dung nhan chị Thúy là chị Bông lại sôi máu lên chịu không nổi.

Chị Bông cay cú tự bào chữa mình đi thẩm mỹ viện chỉ để... đòi lại nhan sắc của mình đã bị thời gian đánh cắp không thương xót mà thôi. Người ta làm được thì mình cũng làm được...

Thế là chị Bông quyết định sẽ đi thẩm mỹ viện căng da mặt kiểu luôn chỉ nhẹ nhàng và đỡ nguy hiểm. Trẻ được vài năm thì cũng “khoe” nhan sắc với đời được vài năm.

Khi chị Bông từ phòng tắm bước ra, anh Bông đang ngồi thoải mái nơi ghế sofa đọc báo. Chị Bông trách:

– Anh vô tư quá, còn em lúc nào cũng có nỗi buồn... sâu kín...

Anh buông tờ báo xuống và ngạc nhiên:

– Chết... chuyện gì thế em? Sao anh không biết...

Chị Bông ngồi xuống đối diện chồng:

– Thì anh cứ nhìn vào mặt em đi, anh sẽ đọc được nỗi lòng em.

– Anh thuộc loại “chém to kho mặn”. Em thuộc loại “Suy tư”. Em cứ nói thẳng ra nỗi buồn sâu kín của em để anh hiểu cho nhanh.

Chị Bông thở dài:

– Thì nó luôn hiện ra công khai trước mặt anh đây, không cần anh phải “suy tư” mới hiểu. Đó là tuổi già trên mặt em nè, trên con người em nè.

Anh Bông thở phào:

– Trời ôi, tưởng gì, thì ra này giờ em ở lì trong phòng tắm để soi gương đếm tuổi đời và sàu đời đầy hả... Ai chẳng già đi theo thời gian hả cô Bông ơi... À quên bà Bông ơi...

– Bởi thế thẩm mỹ viện mới ra đời để... cứu lại nét thanh xuân cho phụ nữ.

– Anh hiểu ý em rồi. Em muốn thông báo với anh để đi thẩm mỹ viện phải không?

Chị Bông mỉm cười hài lòng:

– Đúng thế, các loại kem bảo vệ da mặt không ăn thua gì, cũng như em giữ gìn mọi cách, hạn chế cười, ngủ không được nằm nghiêng để tránh tạo vết nhăn nơi khóe môi cũng chẳng thấm thía gì, những vết nhăn vẫn đua nhau xuất hiện. Đi thẩm mỹ viện căng da mặt sẽ giải quyết được tất cả, thẩm mỹ viện như một vị tướng giỏi sẽ tiêu diệt được hàng loạt quân thù của tuổi già.

– Bỏ tiền ra mua được nhan sắc và tuổi trẻ ai mà không thích, phụ nữ nào cũng thế, bất kể giàu nghèo, dù sợ đau, dù sợ tốn tiền nhưng cứ nghĩ đến thành quả tốt đẹp là ai cũng mơ ước được đi thẩm mỹ viện sửa sang nhan sắc.

– Anh đừng nói oan cho phụ nữ, thời buổi này đàn ông cũng xài mỹ phẩm kem dưỡng da và đi thẩm mỹ viện hàng đồng kìa, từ hút mỡ bụng đến cắt mí mắt, chẻ cằm và nâng da mặt.

– Anh biết rồi, có người nghiện shopping, nghiện thẩm mỹ như nghiện ma túy. Nhưng...

– Nhưng cái gì? Anh lúc nào cũng yém thế bàn lui.

Anh Bông nghi ngại nói tiếp:

– Công nhận hiệu quả của thẩm mỹ viện, nhưng vẫn có khi... tiền mất tật mang đấy. Em coi chừng.

– Em đọc tin trên net trên báo rồi, những ca giải phẫu thẩm mỹ hỏng hay hậu quả về sau này làm người đẹp thành Thị Nở chứ gì... Xác suất “tai nạn nghề nghiệp” ở đâu chẳng có, người ta đi thẩm mỹ viện về vẫn trẻ đẹp phơi phới thấy mà ham.

Anh Bông khẳng định:

– Còn anh không ham đâu. Bao năm qua anh nhìn em từ trẻ đến già quen mắt rồi, em có già, em có xấu đi anh vẫn thấy bình thường.

– Đấy... đấy... anh vừa nói em xấu. Tội tình gì anh phải chịu đựng một người vợ xấu mãi chứ!

Anh Bông thoáng mơ màng:

– Anh vẫn thích dung mạo người phụ nữ đi cùng với thời gian, những nếp nhăn vàng trán khi cau mày, khi suy tư, những vết chân chim đánh dấu tuổi đời nơi đuôi mắt và những nếp nhăn nơi khóe môi khi người đàn bà lặng lẽ chẳng hé nụ cười đều là nét đẹp của thời gian đấy em. Nếu anh là họa sĩ anh sẽ vẽ chân dung nhan sắc này.

Chị Bông dỗi hờn:

– Nói như anh thì hoa hậu phải là một bà già, càng già càng đẹp chắc? Cũng may anh không là họa sĩ để các bà già như em đỡ phải tủi thân vì bị anh phơi bày những sự thật phũ phàng của con người trần thế.

Anh Bông vẫn thản nhiên mỉm cười:

– Nếu mai một em đi thẩm mỹ viện về với mí mắt cắt xinh, với sóng mũi cao thon gọn, với da mặt vừa căng tươi trẻ có khi... làm anh bị “sốc” nặng vì không nhận ra em, không tin đây là bà Bông, bà vợ già thân thương của anh.

Chị Bông cụt hứng, nổi lòng thẩm mỹ viện của chị xẹp hẳn xuống. Người mà chị cần ủng hộ nhất đã không mấy ủng hộ chị thì còn gì là hào hứng nữa.

Anh Bông chợt nhớ ra:

– Chắc em còn nhớ một tin đăng trên net, anh chàng người Tàu kia sung sướng hãnh diện cưới được cô vợ xinh đẹp nhưng khi đưa con đầu lòng chào đời nó quá xấu làm anh ngạc nhiên, sau đó anh mới biết đưa con xấu giống y như mẹ nó ngày xưa khi chưa... đi thẩm mỹ viện. Anh ta thất vọng và tức giận bèn thưa cô vợ ra tòa về tội... lừa đảo.

Chị Bông bênh vực:

– Cô ấy chỉ làm đẹp chứ có làm gì đâu anh? Sao người chồng lại nặng lời với cô đến thế?

– Em ơi, chẳng khác nào hàng xấu đem sơn phết sửa chữa lại cho đẹp và hưởng giá trị cao thì không đối gạt là gì.

Đang lúc này thì điện thoại reo vang, nhìn thấy số phone của chị Liên, chị Bông nghĩ thầm: “Liên gọi để bàn chuyện đi sửa sắc đẹp với mình đây. Biết nói sao bây giờ?”

Chị Bông và chị bạn thân tên Liên, hai người luôn tâm đắc về chuyện đi thẩm mỹ viện, cả hai đều tính toán và toan tính mấy lần mà chưa đi đến quyết định.

Chị Bông mới rủ chị Liên đi căng da mặt, sau khi cả hai cùng “nghiên cứu” những kiểu căng da mặt trên các trang web cũng như gọi điện thoại tham khảo trực tiếp với bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ chị Liên hào hứng nhận lời ngay.

Chị Bông ra nghe phone, chị Liên nói ngay vào đề tài chị Bông đang nghĩ:

– Liên đã suy nghĩ kỹ về chuyện chúng mình đi căng da mặt rồi.

Chị Bông dè dặt đợi chờ bạn bày tỏ trước rồi sẽ xin lỗi rút lui sau:

– Tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này đây.

Chị Liên buồn rầu:

– Bà chị họ của Liên vừa cắt mí mắt bị “tai nạn”, một mắt nhắm được một mắt mở hoài chị Bông ơi.

– Liên có nói lộn không? Bữa hôm Liên kể là bà ấy trông trẻ hẳn ra sau khi cắt mí mắt thành công mà? Không lẽ là bà chị họ khác của Liên?

– Vẫn là bà chị họ này. Đúng là chị ấy cắt mí mắt thành công tốt đẹp, nhưng là hai mí mắt dưới vì mắt dưới có bọng mỡ, hủy được hai túi mỡ không trẻ ra sao được. Lần này chị ấy cắt nốt hai mí mắt trên cho thêm trẻ đẹp hoàn hảo thì tai họa xảy ra. Hay là... tham thì thâm hả chị Bông?

Chị Bông bàng hoàng kêu lên:

– Trời... không ngờ chị ấy bị xui đến thế. Ham làm đẹp chứ có ham của cải bạc tiền gì đâu mà trách chị ấy tham thì thâm... Bác sĩ có bồi thường hay chữa trị gì không hả Liên?

– “Đền được vạ thì má đã sưng”, ông bà ta nói thế, vớ lại trước khi phẫu thuật bệnh nhân đều phải ký giấy tờ cam kết chấp nhận xác suất rủi ro thì bắt đền ai bây giờ. Bác sĩ nói một giây thần kinh nơi mí mắt ấy đã... bị tổn thương không hoạt động.

Chị Bông đang ngẩn ngơ thì chị Liên nói tiếp:

– Nhân dịp này Liên lại nghe bạn bè kể về một tai nạn sửa sắc đẹp khác là căng da mặt bị... lệch, bên nhiều bên ít, trông mặt phẳng ra đấy, trẻ ra đấy mà vẫn... khác thường ai nhìn vào cũng nhận ra sự không cân xứng này...

– Thật ra những “biến cố” từ thẩm mỹ viện tôi cũng nghe nhiều lần rồi, trong giới showbiz Việt Nam có mấy cô nổi tiếng đẹp nhờ dao kéo đang bị tác hại ngược dòng, người ta đang khuyến cáo mấy cô này nên chấm dứt ngay việc lạm dụng thẩm mỹ viện, nay nghe Liên kể thêm tôi thật sự quan tâm...

Chị Liên cương quyết:

– Liên quyết định không đi thẩm mỹ viện như đã hứa với chị Bông đâu.

– Tôi cũng thế, lòng dạ nào mà đi căng da mặt nữa chứ.

– Liên đành an ủi sửa sắc đẹp chỉ đẹp phù du vài năm thì không đáng cho chúng mình phải “liều mạng”. Thôi đừng buồn, đừng tiếc và đừng nghĩ tới nó nữa nghe chị Bông.

– Ừ... anh Bông nhà tôi cũng không vui về ủng hộ nên tôi đang đứng ở ngã ba đường, nay nghe Liên kể thì tôi biết mình sẽ bước về phía nào rồi.

Chị Liên sợ bạn buồn nên cô tìm lời an ủi:

– Hai đứa mình già và xấu mà gia đình đề huề yên ấm cho đến bây giờ còn hơn bao người đẹp chuyện đời bất hạnh dở dang.

– Ừ... ừ...

– Hai đứa mình già và xấu mà sức khỏe bình thường là quý rồi, thử hỏi nếu bây giờ mình đi thẩm mỹ viện và đẹp như hoa hậu thế giới mà khám phá ra một căn bệnh ung thư giai đoạn cuối thì có vui không?

– Ừ... ừ...

Chị Liên vẫn còn đà nói tiếp:

– Hai đứa mình già và xấu mà...

Chị Bông phải ngắt lời:

– Sao Liên cứ nói mãi câu “Hai đứa mình già và xấu” thế? Nghe đau lòng lắm... Tóm lại mình chấp nhận hiện tại những gì mình có cho an toàn chứ gì.

Chị Liên kết luận:

– Với lại những bà sửa sắc đẹp chống lại tuổi già thì sớm muộn gì vài năm sau nhan sắc lại trở về vị trí cũ, họ mà theo đuổi thẩm mỹ viện hoài thì sẽ... sạt nghiệp, còn hai đứa mình già và xấu mà tiền vẫn vững vàng trong nhà bằng không sướng hơn sao...

Chị Bông lại sửa sai bạn:

– Đấy, Liên lại nói “Hai đứa mình già và xấu...” nữa rồi... Không, chồng tôi nói những vết nhăn nhỏ, những vết tàn phá của tuổi già là kỷ niệm khắc ghi của thời gian, là nét đẹp của thời gian...

– Anh ấy thật có lý. Hoan hô vợ chồng chị Bông đã nhìn ra vẻ đẹp của tuổi già mà không tốn một xu teng nào cho thẩm mỹ viện.

Chị Bông mừng yêu bạn:

– Liên... ba phải ghê, hôm nọ hăng tiết đòi đi thẩm mỹ viện với tôi, hôm nay lại hăng máu ủng hộ quan điểm không đi của anh Bông, nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn Liên đã nhanh chóng... tỉnh ngộ cũng như tôi. Tí nữa thì chúng mình phung phí tiền bạc mua sự bất trắc và cái đẹp nhất thời rồi.

Chị Bông và chị Liên cùng vui vẻ tạm biệt nhau. Anh Bông nãy giờ ngồi đọc báo gần đó dù muốn dù không cũng nghe đủ cuộc nói chuyện của vợ:

– Thế là em và chị Liên cùng bỏ ý định đi thẩm mỹ viện căng da mặt rồi phải không?

– Dứt khoát là không rồi anh ạ, mỗi lần thử máu khám tổng quát em đều run sợ khi bác sĩ chích cây kim vào tay thì tội tình gì tự nhiên lại đến văn phòng bác sĩ, lại đụng vào dao kéo, lại tốn tiền và chờ đợi lo âu...

Anh Bông vui vẻ:

– Anh sẽ chỉ em bí quyết trẻ lâu mà không tốn tiền tốn công đi thẩm mỹ viện nè...

Nghe tới trẻ lâu chị Bông lại sáng mắt ra:

– Anh đừng đùa cho em mừng hụt nhé, ở đời có gì kết quả tốt đẹp mà không tốn tiền hả anh?

– Dễ lắm, hàng miễn phí, kết quả tốt đẹp mà người ta không biết cách xài thôi. Em hãy sống thanh thản với bót lòng đồ kị hay buồn giận vu vơ đi thì sẽ lâu già.

Chị Bông nhún vai:

– Biết từ lâu rồi!

– Vậy tại sao em chỉ đổ lỗi cho thời gian. Chính em đã tự làm em già thêm xấu thêm chứ không chỉ vì thời gian đâu. Thí dụ em thấy chị Thúy căng da mặt em tức tối ghen tị và muốn mình cũng trẻ đẹp như người ta. Hàng ngày em ôm bao cái khổ cái buồn của thiên hạ vào người, xem phim truyện trên ti vi em chép miệng thở dài cho thân phận nhân vật, đọc tin tức báo net Việt Nam em thương xót cho cả tên tội phạm chỉ vì giây phút nóng giận nông nổi đã thành kẻ sát nhân...

Chị Bông thở dài chấp nhận:

– Anh nói nhiều điều đúng, em chỉ “thương vay khóc mướn” giùm người ta cũng đủ héo hon cả lòng...

– Đấy, em lại thở dài rồi... em nhạy cảm theo hoàn cảnh cuộc đời là điều dễ thương lắm, nhưng xong giây phút ấy rồi thôi, đằng này em khư khư giữ trong lòng, ngày nào em cũng vào đọc báo mạng và chờ tin phiên tòa xử tên tội phạm, rồi chờ tin tòa thi hành án tên tội phạm thì nỗi buồn kéo dài cả đời chưa hết.

– Chẳng qua là em thương xót cho cha mẹ, thân nhân bên bị hại cũng như bên bị cáo, cả hai bên đều mất mát đau thương...

Anh Bông liệt kê tiếp:

– Chưa hết, mỗi ngày nhà mình nhận mấy cú phone quảng cáo em đều kiên nhẫn nghe đủ, vì... nể nang, vì lịch sự không nỡ cúp phone ngang xương dù người quảng cáo ấy chẳng biết chị Bông là ai. Nghe xong em lại... chép miệng thở dài tội nghiệp mấy người đi quảng cáo chào mời này không biết họ có kiếm được khách hàng, có... đủ sống không!

Chị Bông phân bày:

– Tội nghiệp thật anh ạ, thà rằng họ đi làm lao động mấy đồng một giờ em thấy còn chắc là có cơm ăn áo mặc hơn là quảng cáo bán đủ thứ trên phone, mấy ai tin tưởng các loại business không thấy bóng thấy hình người này...

– Trái tim em có mấy ngăn mà toàn lo nghĩ chuyện trời ơi. Hèn gì em già nhanh và xấu nhanh đến thế, mặt em lúc nào cũng u sầu cau có như nhà khó hết gạo, như trong băng hết tiền, như người có mối tình tri kỷ vừa cất cánh bay đi, như...

– Thôi anh đừng ví von nữa, em hiểu ra rồi. May mà anh ở bên cạnh em hàng ngày hàng giờ đã nhận ra điều này. Em sẽ thay đổi thái độ và cảm xúc mình, em sẽ cố gắng hồn nhiên vô tư như đứa tuổi teen mới lớn...

– Người ta nói “Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ”. Em biết chưa?

Chị Bông lại nhún vai:

– Biết từ lâu rồi!...

– Điều gì em cũng “Biết từ lâu rồi”. Vậy bây giờ em hãy thực hiện đi, hãy chứng minh bằng một nụ cười xem có tươi không nào, đừng sợ cười nhiều tạo vết nhăn khi nụ cười mang lại sự sáng khoái cho tâm hồn...

– Đây nè...

Chị Bông nở một nụ cười, nụ cười thật tươi tắn từ thâm tâm chị khi đã hiểu ra và chấp nhận với những gì mình đang có, chấp nhận một nhan sắc về già theo quan niệm của anh Bông. Người ta sẽ trẻ lâu từ tâm hồn thanh thản.

Ai cũng có thời thanh xuân, ai cũng có thời nhan sắc của mình và nhan sắc ấy đẹp theo mỗi độ tuổi ngay cả khi ta đã già tuổi đời xé bóng với bao nhiêu dấu vết của thời gian và buồn vui của đời người.

Nguyễn Thị Thanh Dương

